

Drama's op het schoolplein

Onder de strakke regie van Simone van Dusseldorp spelen negen kinderen in Amsterdam-Zuid in de tv-serie 'Geheimen van het schoolplein'. „Ik steel een ketting en daar krijg ik schuldgevoelens bij.”

Door onze redacteur
DIRK LIMBURG

AMSTERDAM, 16 AUG. Al meer dan een maand is Simone van Dusseldorp bezig met het filmen van een kwartiertje. Op een wegens vakantie gesloten school in Amsterdam-Zuid laat ze steeds weer dertig kinderen het schoolplein opstormen. In de jeugdramaserie *Geheimen van het schoolplein* wil Van Dusseldorp laten zien hoe al die kinderen het speekwartier beleven. Elke aflevering volgt een andere leerling uit de bovenbouw van de basisschool.

Simone van Dusseldorp (1967) maakte series en korte en langere films, waarvan er verschillende werden bekroond. Haar kinder serie *Geheime gedachten* (2001) won vorig jaar op het tweejaarlijkse Televisiefestival voor Kinderen in München de belangrijke Prix Jeunesse. In *Geheime gedachten*, uitgezonden door de VPRO in *Villa Achterwerk*, hoor je, net als in de nieuwe dramaserie, wat kinderen denken. Een jongetje dat in het ziekenhuis door een verpleegster wordt onderzocht vertelt in de *voice-over* hoe hij zijn ogen niet van haar borsten kan afhouden. „Vijftien dikke tieten in een sex-bh”, herhaalt hij steeds in een poging zich te beheersen.

„Als je naar een schoolplein kijkt, zie je kinderen spelen”, zegt Van Dusseldorp. „Maar als je iets inzoomt, zie je kleine drama's. Zo veel verschillende gedachtes, zo veel gevoelens.” Ze herinnert zich nog wat een slagveld zo'n plein kan zijn. „Het is een soort minimaatschappij.”

In de serie hoor je negen kinderen denken. Iedere aflevering concentreert Van Dusseldorp zich op één binnenwereld. „Na een paar keer wordt het steeds leuker, omdat je de kinderen leert kennen. Daarom heb ik ook een website verzonnen waar je in de hoofden kunt kijken van alle dertig kinde-

Regisseur Simone van Dusseldorp (links) met acteur Caspar en cameraman Jeroen de Bruin (Foto NRC Handelsblad, Maurice Boyer)

ren op het schoolplein.” Op het schoolplein spelen verschillende verhalen, zoals bijvoorbeeld een liefdesgeschiedenis. „Maar niet te romantisch”, zegt Van Dusseldorp. „Een ander verhaal gaat over een grote pester die liever anders was.” Ze heeft research gedaan op enkele scholen en is wezen kijken op het plein van haar eigen lagere school.

Elke aflevering begint als de kinderen in de pauze het plein op mogen en eindigt als de bel gaat. Van Dusseldorp: „Ik dik dat kwartier in tot zeven minuten, met *slomo's* en versnellingen.” In die tijd is een groepje aan het voetballen, anderen hinkelen of spelen pakkertje. Twee jongens staan naast de schooldeur te jojoën. En dat hebben ze vier weken lang talloze keren moeten doen.

Alle dertig jonge acteurs moesten iedere dag aanwezig zijn. Als Niels, een van de voetballertjes, wordt gevolgd, zie je op de achtergrond bijvoorbeeld hinkelaars. En als een van de hinkelaars centraal staat, moeten de voetballers figureren. Van Dusseldorp: „De regie is heel strak, de kinderen mochten nooit iets anders doen, anders

klopt het niet meer.”

Om al die kinderen rustig te houden waren er vier professionele begeleiders aanwezig. Wie even niet bij de opnames op het schoolplein hoefde zijn, kon in de lokalen van de school tekenen, verven of spelletjes spelen. Ook het gymnastieklokaal is druk gebruikt.

Lesley (12) is een van de negen hoofdrolspelers. „Ik steel op het schoolplein een ketting en daar

Vier weken lang jojoën naast de schooldeur

krijg ik schuldgevoelens bij. Ik steel hem van een meisje omdat hij goed zou staan bij mijn rapperjas.” Hij hoorde via zijn juf over de audities voor de serie. „Yes!, dacht ik toen ik gebeld werd.” Hij vindt het niet erg dat hij deze zomer niet op vakantie kan. „De meeste kinderen bij mij uit de buurt gaan toch ook niet.” En 's avonds kan hij met ze

spelen. In het weekend verlangt hij zelfs wel eens naar de set. Lesley zegt dat hij wel vaker wil acteren, heel graag in een videoclip.

Voor Caspar (11) is *Geheimen van het schoolplein* niet zijn eerste acteerervaring. Zijn ouders zitten in het vak en hij speelde al rolletjes in de korte film *Boris* (2000) en *Geheime gedachten*, beide ook van Van Dusseldorp. Daarnet op de set, toen hij een voetbalscène moest doen met een paar jongens en een meisje, legde hij eerst heel nauwkeurig een paar takjes op het schoolplein. „Dan weet ik waar ik moet blijven staan en kijken. En wat ik in mijn hoofd moet denken.” Voor zijn rol moet hij steeds vallen. Er zijn echte stuntmannen langsgeweest om te kijken hoe hij het deed. „OK, is goed, zeiden die.” Meestal doet het vallen geen pijn, maar vanmorgen wel. „Mijn beenbeschermer zat niet goed.” Hij weet niet precies wat voor type hij speelt. „Ik haat de juf eerst en ga haar later steeds leuker vinden. En ik heet Niels.”

'Geheimen van het schoolplein' wordt begin volgend jaar uitgezonden in Villa Achterwerk.